

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Elizabeth A. Lynn

SARDONIKSO TINKLAS

PIRMA KNYGA

Knygute.lt

Elizabeth A. Lynn
SARDONIKSO TINKLAS,
PIRMA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas

Baigiantis XXIV-ajam amžiui Čabado planeton atskrido pirmieji kolonistai. Daugumoje kolonijų nusikaltėliai būdavo arba nužudomi, arba išvaromi iš bendruomenės. Tačiau Čabado pasaulyje buvo nutarta įkurti planetą-kalėjimą. Nemažai nusikaltėlių mirdavo. Bet kiekvieneriais metais atkeliaudavo vis naujų: rausti urvų, ieškoti naudingų iškasenų ar tiesiog medžioti nuožmių grobuonių keritų.

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
345 tomas. Serija įkurta 1990m.

Elizabeth A. Lynn
SARDONYX NET

New York, Berkley books, 1982

Copyright © by Elizabeth A. Lynn, 1981

Cover art copyright © by Robert T. McCall, 1984

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

“Istorija visai neromantiška”

**Nakamura Kendži,
“Čabado istorija”**

PIRMAS SKYRIUS

Deinas Ikoras, kontrabandininkas, stovėjo žvaigždėlaivio “Lobis” kabinoje ir žvilgsniu varstė narkotikų kurjerę Monkę. Deinas kunkuliavo įniršiu.

Monkės oda buvo juodmedžio spalvos, kiaušas - glotnus, švariai nuskustas. Ji mūvėjo sidabrinčius antblauzdžius, ausyse kadaravo auskarai su rubiniais, o tarp krūtų kabojo blizgantis auksinis medalionas - lygiai toks pat, kokį po kaklu nešiojo ir Deinas Ikoras. Dorazino platinimo tinkle Monkė buvo žinoma asmenybė. Ji buvo dviejų metrų ūgio, tad Deinas turėjo žiūrėti į ją iš apačios į viršų.

Tokia padėtis jį ne itin žavėjo. Sugniaužęs kumščius kišenėse jis patyliukais išsiplūdo peliškai. Monkė dėbsojo į jį iš po padribusių akių vokų aiškiai nuobodžiaudama. Deinas pakartojė, ką buvo ne per seniausiai išgirdęs iš jos:

- Narkotikai jau iškeliavo?

Monkė glebiai linktelėjo.

- Visiškai teisingai.

Plika akimi buvo matyti: ji mėgaujasi, regėdama kontrabandininką tokį suglumusį, ir tai Deina užsiutino.

- Ar nori man pasakyti, kad pragaišiniai tris tūkstančius dorazino dozių?

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Aš visada griežtai laikausi instrukcijų. O instrukcijos byloja štai ką: sulauk laivo, atvykstančio į šią vietą šiuo metu, suderink kodus - kodas turi būti toks ir toks. Taigi paimu prekę, atlieku Šuolį, atsiduriu čia. Prieš dvidešimt minučių iš Šuolio čionai išneria "Lamija", pateikia man teisingą kodą. Aš pažįstu "Lamiją". Pažįstu Tori Lamoniką. Esame jau ne kartą susidūrusios verslo reikalais. Kodai sutampa, prekę perkrauname į jos laivą. Praeina dvidešimt minučių - ir štai iš Šuolio išneri tu su tuo pačiu kodu. Tik va dorazinas jau iškeliavęs. Aš juk nekalta, kad taip atsitiko. - Kalbėdama moteris žvelgė kažkur jam virš galvos.

Apmovė, dingtelėjo Deinui. Kad ją kur plynios, Lamonika mane apmovė!

Iki šiol dar niekam nepavyko nušvilpti prekės jam iš panosės. Dorazinas - ypač paklausus kvaišalas. Velniai raguoti griebtų, jis, Deinas,

dar niekad nė negabeno dorazino! Jam teko įsigyti netgi specialią įrangą, mat narkotikas sugesdavo bet kokioje temperatūroje, žemesnėje nei šeši ir aukštesnėje nei keturiolika laipsnių Celsijaus. Už aušinimo įrenginį kontrabandininkas suplojo penkis šimtus kredo, bet vertėjo: tikėjosi pardavęs prekę Čabade gauti mažiausiai tris tūkstančius. Dabar jis liko ne tik be pinigų, bet dar ir apsikvailino, o nerašytas kontrabandininkų kodeksas bylojo: pajuoka - skurdo pranašas. Galbūt jam jau niekad nebepasitaikys kita proga gabenti narkotikus.

Deino nėra než nequodė mintis, kad jį apie pirštą apsuko tikra dalyko žinovė. Tori Lamonika nuolat girdavosi savo sugebėjimais perimti krovinius bet kuriame Gyvenamų Pasaulių sektoriuje, planetoje, kosmouoste. Ne be pastangų jis pažabojo įtūžį. Juk jis - Monkės laive ir suplėšyti šio į skutelius tikriausiai nepavyks, o Monkei nei šilta, nei šalta dėl vakuumo, atsivėrusio jo kišenėje.

- Nuostabu, - pareiškė Deinas. - Tik štai tas krovinyš buvo mano. Tai ką man dabar daryti? Turi kokių pasiūlymų?

Ji nusišypsojo, blykstelėdama tobulais dantimis.

- Nugvelbk iš kurio nors kito.

Deinas pasišiaušė.

- Na jau, ne mano stilius. Aš - ne vagis.

Aukštaūgė moteris nusižiovavo.

- Man neapsiverstų liežuvis išvadinti Tori Lamoniką vagiše, bent jau tiesiai jai į akis - tikrai ne. Ir kas tave įklampino į šitą verslą?

Klausimas buvo retorinis, maža to, dar ir įžeidžiantis, bet Deinas nutarė vis vien atsakyti - galbūt pavyks šį tą sužinoti.

- Iki šiol vežiodavau kominą, - pasakė. - Bet pamaniau, kad dirbdamas "Farmacijai" gali susižerti daugiau kredų.

- Žinoma, - sutiko Monkė. - Jei tik neatsidursi cypėje. - Ji žingtelėjo du žingsnius iki piloto krėslo, sudribo į jį, nerūpestingai palietė mygtuką. Prietaisų pulto ekranai nušvito. - Tiesą sakant, nenutuokiu, kodėl Tori užsikepė perimti tavo krovinį. Gabenti doraziną - nebesaugu.

- Ką?

- Negirdėjai? - Monkė pakreipė galvą. Netgi jos antakiai, ir tie buvo nuskusti. - Tasai naujasis faras, narkotikų policijos viršininkas A-Rae. Tiesiog kvanktelėjęs dėl dorazino prekybos. Lyg apsėstas. Farai liovėsi sukiojęsi aplink perkrovimo taškus - galima pamanyti, kad ten

juos kada nors lydėdavo sėkmė. Dabar visi susispietė Sardonikso sektoriuje netoli Čabado ir ten žvejoja bandančius nusileisti kurjerius, patys šokinėdami iš vienos kosminės trasos į kitą.

- Ne, apie tai nieko negirdėjau, - prisipažino Deinas.

- Nuolatiniai vežėjai suskato ieškotis kito darbo, - pridūrė Monkė. Ištiestos jos kojos užgriozdino pusę žvaigždėlaivio kabinos. - "Farmacija" dėl to tikrai nedžiūgauja.

Visi nuolatiniai vežėjai - visi, išskyrus Lamoniką, pagalvojo Deinas. Jis dirstelėjo į žvaigždėlaivio apžvalgos ekraną. Jame tvyrojo normaliam erdvėlaikiui įprasta tamsa, šiek tiek atmiešta tik netoliese švytinčios Cefeidės pulsuojančios šviesos. Geltonoji žvaigždė neturėjo planetų sistemos, tad čia buvo labai patogi vieta įkurdinti perkrovimo tašką. Bent keli šimtai tokių taškų buvo išsibarstę po visus aštuonis Federacijos sektorius.

- Lamonika keliauja į Čabadą, - ištarė Deinas. Tai nebuvo klausimas. Hiperiai neklausinėja vieni kitų apie dar kitus hiperius.

Monkė dar kartą nusižiovavo.

- O kur kitur galėtų keliauti? Juk gabena do-

ražiną. - Kalbėjo ji šiek tiek nuobodžiaudama, nuvargusiu balsu - kaip patyrusi specialistė, mėginanti kažką išaiškinti kiek kvailokam naujokui. Deinui plyšo kantrybė. Jis apsisuko ir nužirgliojo prie šliuzo, jungiančio Monkės laivą su jo paties laivu. Grakščiai, kaip ir kiekvienas hiperis, jis pranėrė per šliuzą - neprireikė nė susimąstyti, kad išlaikytų pusiausvyrą, kai grindys suraibuliavo po kojomis. Priglaudęs delną prie liuko plokštelės luktelėjo, kol atsivers anga, tada įsitvėrė strypo ir įsisiūbavęs peršoko tarp išlenktų savojo žvaigždėlaivio sienų. Slystelėjusios jam už nugaros užsitrenkė durys. Deinas patikrino užraktą.

- Atsijunk, - ištarė jis garso ryšiu.

“Užtrauktukas” krūptelėjo - antrasis laivas atsikabino ir įtraukė jungiamąjį šliuzo vamzdį vidun. Išorinio vaizdo ekrane Deinas stebėjo, kaip “Lobis” atlieka Šuolį - pilkšvai sidabrinis žvaigždėlaivis nusidažė mėlynai, paskui persimainė į žalią, į oranžinį, galiausiai tvykstelėjo vaikiu raudoni... Po to, kai laivas peršoko į hipererdvę, normalioje erdvėje dar kurį laiką visomis vaivorykštės spalvomis mirguliavo jo išspinduliuota energija.

Vos už pusės šviesmečio pulsavo geltonoji Cefeidė. Žiūrėdamas į ją, Deinas dar sykį išsi-

plūdo peliškai. Tą dieną, kai jį užkalbino "Liateroje", Nekso hiperių bare, Deiniui jau pasidingojo, kad sėkmė pagaliau nutarė jam šyptelėti. Bet kur tau - dabar jau atrodė, kad ji tiesiog žaidė su juo katę ir pelę. Tikriausiai jam jau niekad nebepasitaikys kita proga pačiuoti dorazino krovinių. Ką gi, lieka vėl griebtis rizikingų atsitiktinių užsakymų, tarkime, vežioti džugmą verdiečiams: čia sukrapštysi kokius du šimtus kredų, ten - penkis... Ir dar visą laiką dairykis per petį, ar nelipa ant kulnų hipererdvės farai. Prakeikimas! Šitaip jis jau gyveno ištisus šešis standartinius mėnesius, per kuriuos, kad juos kur plynios, saugus nesijautė nė minutės. Ne pats maloniausias išgyvenimo būdas: virš galvos nuolat kybo grėsmė, o pelno - katino ašaros.

Arba... jis nenorėjo net galvoti apie tai... arba dar galima parduoti laivą ir įsidarbinti kokiam nors suknistame korporacijos laive - tada jis jau nebebūtų Žvaigždžių Kapitonas, tik paprasčiausias pilotas, ir dar privalėtų paklusti kokio tuščiaagalvio planetoje švinkstančio administratoriaus įsakymams.

Na jau ne, lai užgriūva visi prakeikimai, jei jis įklampos į tokį gyvenimą. Čiupinėdamas po kaklu kabantį medalioną, Deinas susimąstė,

kuris iš nuolatinių "Liateros" lankytojų galėjo nuklausti jo pokalbį su "Farmacijos" agentu. Ką gi, galėjo būti bet kas, turįs geras ausis: nuklausai žodį šen, nugirsti kodą ten, palauki, kol bus sukirsta delnais, o jau tuomet - nosies tiesumu pas Tori Lamoniką parduoti informacijos. Kaip ten buvo iš tikrųjų, jam, Deiniui, niekad nepavyks sužinoti. Kažin, kiek ji suplojo už tokią informaciją? - parūpo jam. Ir čia pat pikt-džiugiškai pats sau atsakė: tikriausiai daug.

Taigi dabar jam išvis nieko neliko. Jis nebeturi pinigų - na, beveik nebeturi, tik menkus likučius, kurių užtektų nebent gyvastį palaikyti, nebeturi dorazino, kurį galėtų parduoti, neturi netgi jokie kontakto Sardonikso sektoriuje. Deinas išjungė apžvalgos ekraną, kad netrukdytų mąstyti, ir išsipleikė navigatoriaus krėsle. Šis sugirgždėjo. Visa kas "Užtrauktuke" girgždėjo, cypė ir barškėjo - viskas, išskyrus hipererdvinį variklį. Ir vis vien "Užtrauktukas" buvo jo - jo, Deino, laivas, jo namai, jo galimybė pasinerti į hipererdvę. Nė vienas, nepriklausantis hiperių luomui, neįstengtų suprasti, ką reikia turėti nuosavą laivą. Deinas išsirinko jį Nekso laivų statykloje, jam padėjo Raselas O'Neilas... O jei taip laimingas atsitiktinumas lemtų, kad Raselas kaip tik dabar dirbtų Sar-

donikso sektoriuje? - dingtelėjo Deinui. Rase-
las Piratas, Raselas vagis... Galbūt jis netgi
pažįsta ką nors Čabade.

Tačiau Raselas niekad negabendavo narkoti-
kų. Netgi priešingai: raudonplaukis primygtinai
perspėjo Deina, kad, jei šis ketinąs tapti nar-
kotikų kurjeriu, verčiau jau kaip įmanydamas
vengtų Sardonikso sektorius.

- Neimsiu aušinti burnos dėl moralinių nuo-
statų, - andai kalbėjo Raselas. - Bet siūlau ge-
rai pagalvoti apie kai kuriuos dalykus. Tinklo
savininkai - Jago šeima, o Tinklas laikosi dora-
zinu. Taigi gabendamas doraziną į Čabadą gali
iš anksto būti tikras, kad didžioji prekės dalis
skirta Tinklui. Tačiau gabenti doraziną į Sar-
donikso sektorių - taip pat nelegalu, kaip ir į
bet kurį kitą Federacijos sektorių, o jeigu hipe-
rerdvės farai pričiups tave bet kurioje sekto-
riaus vietoje, neišvengsi teismo bei nuospren-
džio ir atsidursi cypėje. O iš cypės - tiesus kel-
ias į Tinklą, kur jau tave patį pripumpuos do-
razino; nė mirkstelėti nespėsi - ir atsidursi Ča-
bade, tapęs vergu, tada liks tik pasakyti, kad
gavai, ko pats prisiprašei. Nori gabenti narko-
tikus? Ką gi, tavo reikalas, ne mano. Renkiesi
tu. Bet verčiau jau gerai pašniukštintum po
trasas, Deina, sukauptum daugiau patirties,

tik tada imtumeis dorazino.

Prisimindamas tai Deinas išsišiepė... Tas pokalbis, kaip ir daugelis kitų per tuos šešis mėnesius, kol Deinas dirbo pilotu "Morganoje", pasibaigė lovoje. Iki tol jis dar niekad nebuvo bandęs mylėtis su vyru, tačiau netruko įsitikinti, jog pasakyti "ne" Raselui - anaiptol nelengva. Mylėtis su juo buvo visai smagu. Šiaip ar taip, perspėjimo Deinas neužmiršo gerus aštuonis mėnesius. Pirmuosius du iš jų net ieškojo kokio nors legalaus darbo. Jei sužinotų apie tai, Raselas kaip kažin ką griūtų iš juoko. Taip ir neradęs nieko, kas jį bent kiek sudomintų, Deinas persimetė į narkotikų verslą. Iš pat pradžių ir aferistų reisai jam pasirodė pakankamai patrauklūs, bet tas žavesys pernelyg greitai išsivadėjo. O paskui, "Liateroje", jis susidūrė su agentu, kuris užkalbino jį tokiais žodžiais:

- Apie tave sklinda garsas. Gal tau tie aferisto reisai jau spėjo mažumėlę įgristi?

Deinas pripažino, kad tikrai taip ir yra.

- Tu - jaunas, kietas vyrukas. Gal norėtum susižerti šiek tiek daugiau grynųjų?

- Žinoma.

- Tuomet gal nori dirbti "Farmacijai"? Reikės

Šiokio tokio pradinio kapitalo - ne kažin kiek, gal kokių aštuonių šimtų kredų - ir kontaktų Sardonikso sektoriuje. Tu, be abejo, visa tai turi.

- Žinoma, - pakartojo Deinas.

Jis melavo. Čabade nepažinojo nė vienos gyvos dvasios. Bet agentas juk nežinojo, kad jis meluoja - o ir iš kur galėtų žinoti? Deinas nė maž neabejojo, kad, prisistačius su pilnu šaldikliu dorazino, pakaktų pasisukti po Čabada kokias porą valandų, ir koks nors narkotikų prekeivis būtinai atsirastų. Agento nurodymai buvo visai nesudėtingi. Doraziną paprastai gabendavo du kurjeriai. Deinas turėjo būti antroju, atsakingu už prekės pakrovimą ir perkėlimo mokestį. O paskui iš perkrovimo taško jam reikėjo nerti į hipererdvę ir iššokti iš jos netoli Čabado. Tada nutūpti "Užtrauktuku" nelegaliai, kateriu nusigauti į vienintelį planetos miestą Abanata ir ten susitikti - surasti, pamanė Deinas - dilerį.

Aplenkusi jį geru pusvalandžiu, pasikrovusi jo doraziną į "Lamijos" šaldiklį, Tori Lamonika su visa savo šešerių metų darbo Sardonikso sektoriuje patirtimi galvojo apie jį ir juokėsi.

Susiraukęs Deinas stebeilijo į "Užtrauktuko" sieną. Paskui klaviatūra surinko laivo kompiu-

teriu nurodymą viduje sukurti pusės g traukos jėgą. Nusimetęs drabužius, Deinas stryktelėjo ir įsikibo skersinių. Glotnūs metro ilgumo per pusmetrį atsikišę nuo sienos strypai lygiais tarpais lyg kopėčių skersiniai vedė išlenkta siena aukštyn, paskui - lubomis ir galiausiai - kita siena, tiksliau, kita tos pačios nesibai-giančios sienos "puse" - žemyn. Kaitaliodamas rankas, Deinas vis prisitraukdamas ropštėsi strypais, kol paskaudė pečių raumenis, o dramblio kaulo gelsvumo odą išpylė prakaitas. Tada jis giliai alsuodamas lengvai nušoko ant grindų. Šitoks laipiojimas skersiniais buvo puiki mankšta, be to, jie nuostabiai praversdavo nulinės gravitacijos sąlygomis. Esant nesva-rumui tokie skersiniai kur kas naudingesni už specialius magnetus.

Taigi - ką jam dabar daryti? Jis dar gali grįžti į Neksą. Juk iš tikrųjų neliko visiškai be pinigų, be to, sienoje įrengtoje slėptuvėje gabeno ne-diduką komino krovinį, kurį jam tikrai nebūtų sunku parduoti. Arba - Deinas išsišiepė - yra ir kitas variantas: skristi tiesiai į Čabadą ir pa-mėginti apmauti tą pačią Tori Lamoniką. Ži-noma, jau vien toks bandymas būtų tikra be-protybė, jam pernelyg stinga patirties, be to, jis neturi nė vieno kontakto Abanate....

